

Et *Mindretal* i Landstingsudvalget, omfattende Medlemmerne af Venstre og Det konservative Folkeparti, ønskede fastsat en *Frist*, inden hvis Udløb en i Henhold til Naturfredningslovens § 31 udstedt *foreløbig Fredningsplan* skal afløses af en endelig Fredning eller helt bortfalde. Mindretallet pegede paa, at en foreløbig Fredningsplan ofte vil medføre Indskrænkninger i Raadighedsretten for et betydeligt Antal Lodsejere, Indskrænkninger, der i Kraft af det Usikkerhedsmoment, som den kun foreløbige Fredning indeholder, kan være i høj Grad ubehagelige ikke mindst i Tilfælde af Salg. Den Adgang, som ved Lovændringen af 13. April 1938 i visse Tilfælde blev givet Ejerne til at kræve rejst Fredningssag, fyldestgjorde ikke Mindretallets Ønsker, og man foreslog derfor fastsat en *Tidsfrist af 3 Aar*, inden for hvilken den foreløbige Fredningsplan skulde afløses af en endelig Afgørelse. Om Fristen blev 3 Aar eller eventuelt noget længere, var dog ikke afgørende for Mindretallet, som derfor ogsaa erklærede sig villigt til at udvide Fristen til 5 Aar, hvis Statsministerens og Flertallets Tilslutning i saa Tilfælde kunde opnaas. — *Statsministeren* kunde imidlertid ikke tiltræde Mindretallets Ændringsforslag ud fra den Betragtning, at en samlet Fredningsplan maa være en Plan *paa langt Sigt*, og at en Ordning, hvorefter den foreløbige Sikring mod Ændring af Forholdene automatisk bortfalddt efter en forholdsvis kort Tids Forløb, nødvendigt maatte lægge et Pres paa alle Fredningsmyndigheder i Retning af at søge det mest mulige af Fredningsplanen gennemført i Løbet af denne Periode. Følgen heraf vilde blive, at mange Penge skulde bruges hertil i en Tid, da dette vilde være særdeles vanskeligt for de offentlige Kasser, at dog væsentlige Dele af Planen, naar Tiden var inde, ikke kunde gennemføres, og at man risikerede at gribe fejl ved at være tvunget til at disponere for tidligt. — Mindretallets Ændringsforslag forkastedes med 32 Stemmer mod 23.

Det nys omtalte Spørgsmaal om en *Tidsbegrænsning af Raadighedsindskrænkningen* for de private Ejere blev atter rejst i *Folketingets* Udvalg, hvor der fra enkelte Sider blev fremført Ønske om, at Fredningsplaner i Henhold til Naturfredningslovens § 31 maatte blive tidsbegrænsede inden for et Aaremaal af 5, højst 10 Aar. Statsministeren og Udvalget som Helhed kunde dog ikke tiltræde dette Synspunkt. I en Skrivelse til Udvalget af 17. Maj 1940 (Bilag 2 til Betænkningen) udtalte Statsministeren imidlertid vedrørende Fredningsplanen for »De grønne Omraader«, at det vil være rimeligt med passende Mellemlum, f. Eks. hvert fjerde Aar, at lade Planen som Helhed *underkaste en Revision*, og Udvalget var enigt om at udtale, at saadanne periodiske Revisioner er ønskelige. — Udvalget gjorde i øvrigt opmærksom paa, at